Orahovica, 1906. január 12.-Székesfehérvár, 1982. február 12.

Szülei földművesek voltak. Négy reálgimnáziumot végzett, és kitanulta a szíjgyártómesterséget. Kisiparosként dolgozott a szakmájában. A második világháború alatt Székesfehérvárra költözött. Várnai álnéven cikkeket írt pécsi és budapesti lapokba.

A front átvonulása után bekapcsolódott a város politikai életébe. Belépett a Független Kisgazdapártba, 1945 áprilisától a Fejér vármegyei szervezet titkára, illetve főtitkára. A párt delegáltjaként bekerült a városi, majd a vármegyei törvényhatósági bizottságba, később, 1946 nyarán a városi nemzeti bizottságba. 1945. november 4-én a Fejér és Komárom-Esztergom vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. Az FKGP jobbszárnyához tartozott. Kommunistaellenes magatartása miatt a munkáspártok többször nyíltan bírálták, és követelték a kisgazdapártból való kizárást. Az őt ért támadások miatt az FKGP képviselői 1946-ban kivonultak a Székesfehérvári Nemzeti Bizottságból. Nagy Ferenc lemondatása és kényszerű emigrációja után egyre inkább szembekerült a baloldali pártvezetőséggel. 1947 júniusában az FKGP Politikai Bizottsága a fegyelmi bizottság javaslata ellenére nem engedte kizárni a pártból, de az 1947. augusztus 31-i országgyűlési választásokon nem jelölték. A konfliktust maga oldotta meg azzal, hogy 1948. március 16-án kilépett a pártból. Ezután bőrdíszművesként dolgozott. Egy időre kénytelen volt Székesfehérvárról a Baranya megyei Szilvásra költözni. 1955 júliusában volt kisgazdapártbeli barátaival felhívást intéztek a genfi csúcstalálkozó résztvevőihez, amelyben a szovjet csapatok kivonását, Magyarország függetlenségének a helyreállítását és nemzetközi garanciák biztosítását követelték. Közvetlenül a csúcstalálkozó előtt letartóztatták, és tizenkét éves szabadságvesztésre ítélték. 1956. október 30-án kiszabadult a váci börtönből, s hazaérkezése után rögtön bekapcsolódott a politikai életbe: részt vett a Független Kisgazdapárt újjászervezésében, és tagja lett a nemzeti bizottságnak. 1957-ben újra letartóztatták, 1958-ban első fokon öt év börtönre ítélték, majd másodfokon nyolc évre emelték fel a büntetését. 1955-ös ítéletét 1957 tavaszán törvényességi óvás miatt a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálta, az ügy minősítését a népi demokratikus államrend elleni szervezkedés helyett izgatásra és hazaárulásra módosította, és a büntetést tíz évre leszállította. 1966. december 27-én szabadult. Nyugdíjazása után portásként dolgozott egy székesfehérvári szervizben. A város határában lévő Kisfaludy-kastélybeli szükséglakásában élt, igen nehéz anyagi körülmények között.